

Ο ΜΑΛΕΡΒΟΣ.

Φραγκίσκος Μαλέρβος, ποιητής Γάλλος, ἐγεννήθη εἰς Καέννην τὸ 1556, ἀπέθανεν εἰς Παρίσιους τὸ 1628. Ὑπηρετήσεν εἰς τὸν συμμαχικὸν ὑπὲρ τῆς καθολικῆς θρησκείας στρατὸν (ligue), μ' ὅλα ταῦτα, μετὰ τὴν εἰρήνην ἔλαβε σύνταξιν παρὰ τοῦ Ἑρρίκου Δ'. — Αὐτὸς ἐπήνεγκε μεγάλας βελτιώσεις εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν. Τοσούτῳ δὲ αὐστηρὸς ἦν περὶ τὴν γλῶσσαν, ὥστε ὠνομάσθη ὁ τύραννος τῶν λέξεων καὶ τῶν συλλαβῶν. Ὁ Βουαλὼ εἰς τὸ πρῶτον ἄσμα τῆς Ποιητικῆς αὐτοῦ τέχνης, λέγει ὑπὲρ τοῦ Μαλέρβου,

Ἦλθε τέλος ὁ Μαλέρβος, ὅστις πρῶτος εἰς Γαλίαν ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶμεν εἰς τοὺς στίχους ἁρμονίαν, Μᾶς ἐδίδαξε τὸν τρόπον νὰ ἐκλέγωμεν τὰς λέξεις. Καὶ ἀφῆρσεν ἐντέχνως τὰς κακὰς τῆς Μούσης ἐξεις. Ἐδιώρρωσε τὴν γλῶσσαν ὁ σφοδρὸς ὁ ποιητὴς μας. Καὶ τὸ ὄργανον μεγάλως ἔθελξε τῆς ἀκοῆς μας. Δίς φοιτᾷ ἔλαθεν χάριν καὶ εἰς τῆχοι δὲν τολμῶσιν, Ὡς τὸ πρῶτον, χωρὶς τάξιν, χωρὶς νόμον νὰ πηδῶσιν. Πάντα ἔθεσεν εἰς νόμους· τὰ σφὰ μαθήματά του ἔκαμαν νὰ γράφουν πάντες κατὰ τὸ παράδειγμά του.

Τὰ ποιήματα αὐτοῦ συνίστανται εἰς Ὠδὰς, Παρὰφράσεις εἰς τοὺς Ψαλμοὺς, Στροφάς, καὶ Ἐπιγράμματα.

Ὁ Μαλέρβος εἶχεν ὑπηρετήν, εἰς ὃν ἔδιδε καθ' ἐκάστην δέκα σολδία καὶ μηνιαῖον τακτικὸν ἐξήκοντα φράγκων. Ὅταν οὗτος τὸν δυσχερέσκει, διὰ νὰ τὸν διορθώσῃ, τῷ ἔλεγε, « φίλε μου, ὅταν δυσχερεστῇ τις τὸν Κύριόν σου, δυσχερεστὴ αὐτὸν τὸν Θεὸν, καὶ ὅστις δυσχερεστὴ τὸν Θεὸν χρεωστεῖ, ἵνα λάβῃ τὴν συγχώρησιν, νὰ νηστεύσῃ καὶ νὰ δώσῃ καὶ ἐλεημοσύνην· διὰ τοῦτο, σὲ κρατῶ πέντε σολδία ἐκ τοῦ καθημερινοῦ σου, τὰ ὅποια θέλω δώσω εἰς τοὺς πτωχοὺς, ὑπὲρ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν σου. »

Εἰς ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΗΝ

ΩΡΑΙΑΝ.

Ἡ φθορὰ, εἶπα πολλάκις, εἶναι τοῦ χρόνου τὸ ἔργον, καὶ τὰ πάντα ὑπόκεινται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἰς τὴν παντοδυναμίαν ἐκείνου.

Ἀλλὰ τίς εἰς σὲ ἀποβλέψας, δὲν θέλει εἰπεῖ, ὅτι τὰ ἄνθη τοῦ κάλλους καὶ τῆς νεότητος ἐνίκησαν τὸ κράτος τοῦ πανδαμάτορος χρόνου; Ἐπειδὴ νεαρὰ καὶ ἀμάραντα μόλις φαίνονται ἐκ τοῦ κάλυκός των ἀναβλαστήσαντα.

Καθὼς τὰ θέλγητρα ἐρασμίας δορυαλώτου παρθένου δαμάζουσιν εἰς ἔρωτα μεταβάλλοντα ἄγριον ἦθος πορθητῶν ἡρώων, ἔνεκα τούτου καὶ σοῦ, φαίνεται, ἀμάραντα συντηρεῖ ὁ πανδαμάτωρ χρόνος τὰ ἄνθη τῆς καλλονῆς. Θαυμάσας τὰ θέλγητρά σου, ὡς ἐραστὴς σου νενικημένος ἔμεινα.

Δ. Κ.

ΜΙΚΡΟΝ ΛΙΘΟΣ.

Κύριός τις ἔπαιζε πικέτον μετὰ τινος φίλου του· πλησίον αὐτοῦ ἐκάθητό τις, ὅστις μεγάλως τὸν ἠνώχλει· διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ ν' ἀπομακρυνθῇ, λαμβάνει τὸ ρινόμακτρον του καὶ σπογγίζει τὴν ρίνα τοῦ ξένου, ἀλλ' ἀμέσως· Συγχωρήσατέ μοι, Κύριε, τῷ εἶπεν, εἶσθαι τόσον πλησίον μου, ὥστε ἐξέλαβα τὴν ρίνα σας ἀντὶ τῆς ἰδικῆς μου.